

L'OPINIÓ

A Figueres, en un míting de drete, el poble ja ha començat a votar.

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 : Any IV Núm. 14 : Barcelona, divendres, 19 juny : impremta: Tallers, 48 : Preu: 10 cèntims

Les eleccions

Ens trobem davant les eleccions de diputats per a les futures Corts Constituents.

Això vol dir que anem a viure uns dies de prova decisiva per al país.

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha llançat ja les seves candidatures a Barcelona i a les circumscripcions comarcals, i es prepara activament per a la lluita electoral.

Esperem que el poble ens demostrarà, una vegada més, la seva confiança.

Els dirigents del nostre Partit han posat l'esforç màxim per fer triomfar plenament, en tots sentits, les nostres reivindicacions.

En dues mesades ha estat molta la feina feta.

No hi ha dubte que encara M. ha molt camí a recórrer; però, si no s'ha anat més de pressa, no ha estat pas per culpa nostra.

Ningú no ignora que encara no tenim aquelles atribucions que, segurament, ens conferirà la propera organització federal, ço que vol dir que fins avui no hem pogut actuar amb eficàcia.

Abans de pocs dies donarem la batalla definitiva. La Revolució iniciada el 14 d'abril encara no ha acabat. En realitat, no ha fet sinó començar.

L'Esquerra Republicana es prepara, amb totes les forces, per fer front a la reacció, i, un cop triomfant a les urnes, ofereix al poble de dur a les Corts Constituents tots el seu esperit revolucionari.

Som enemics de violències innecessàries, però estem convençuts que deturar el pas de la Revolució, com alguns anomenats republicans pretenen, seria enganyar el país i traïr-nos nosaltres mateixos, i això no ho farem.

Ara resulta que A. B. C. aplaudeix a Lerroux

Programes, no homes

Durant la Dictadura — en la seva primera i segona etapa — el nom de Macià no mereixia a la Lliga concretament cap respecte. La Lliga tenia els seus punts de vista, i no els n'havia de fer cap retrat. Durant la primera i segona Dictadura, el nom de Macià mereixia a alguns homes d'Acció Catalana un cert respecte i a d'altres els mereixia un pregon menyspreu. Els darrers dies de la Monarquia, el nom de Macià mereixia el partit d'Acció Catalana, gairebé unànimament, l'antipatia més profunda. El mateix dia de les eleccions, el seu nom era emprat des de «La Publicitat» amb finalitats inconfessables, i una seva anada a terres de Lleida a predicar el programa d'Esquerra Republicana era servit al públic com una defeció al partit que el tenia per President.

Quan, amb el seu gest del 14 d'abril, Macià s'emportava darrera seu tot el poble, la Lliga i l'Acció Catalana van creure prudent no continuar fent públic el menyspreu que la figura de Macià els inspirava. No es podia pas anar contra el corrent popular. Aleshores llur despit per la bufetada que el triomf de la bandera que Macià enarborava com a Cap d'un partit democràtic representava per a ells que n'havien fet el bon Jesús, l'han adreçat als homes que estan al costat de Macià en la direcció del partit i en els càrrecs públics que l'Esquerra Republicana de Catalunya ha ocupat per manament del poble.

Han omplert d'adjectius del més pur barroquisme el nom de Macià, l'han presentat amb una aureòla de benaventurat, li han dit patriarca, símbol, senyera, estel, venerable, i després de pintar-lo com una mena d'albat entre nivols de purpura, i de classificar-lo com un boig sublim, romàntic de cinc segles enrera, han dit des dels diaris amb una certa correcció i privadament sense eufemismes, que tots els homes que estan al voltant de Macià són uns ases i uns pocaveronyes, gent inferior que no té la tècnica dels savis d'Unió Catalana ni la saviesa dels col·laboradors de «La Publicitat». Algun ministre català que corre per Madrid no s'ha estat de dir que el triomf de l'Esquerra Republicana de Catalunya havia estat un triomf accidental, simple moviment sentimental del poble, esclat esporàdic que no significava res, perquè l'Esquerra Republicana de Catalunya al cap de tres mesos d'aquell esclat sentimental no tindria ni la meitat dels vots que va tenir el dia 12 d'abril, perquè el poble de Catalunya estava al costat del senyor Rovira i del senyor Bofill.

L'actitud de la Lliga, el menyspreu olímpic de que fan objecte els homes de l'Esquerra Republicana, es comprèn pel fet que, després d'haver creat aquell planter tan important de tècnics que el senyor Cambó va fundar al carrer de Claris, és cosa molt molesta que, a l'hora en que podrien ésser necessaris, ningú no els demani on són. És una simple gelosia perdonable. I encara els sap més greu que els nostres homes d'Esquerra, de l'Ajuntament ho facin tan bé com el poble reconeix que ho fan sense haver passat abans per les oficines d'aprenentatge de la Lliga Regionalista.

L'altra actitud de menyspreu de la difunta Acció Catalana, no és deguda a simple gelosia. Lliga perfectament amb el sentiment de menyspreu que els homes d'aquest partit han experimentat tostemps pel poble. L'Acció Catalana era un partit purament electoral a l'antic costum de la vella política. Per als seus homes els pobles i les viles són coses maneables a benefici de l'amic A o B que s'hi vol presentar per diputat. El poble, la massa, la multitud no compta sinó com a unitat del cens.

Fa l'efecte que els ideals que els mouen els tenen arrelats d'una manera tan prima que aleshores es creuen que els altres els hi tenen igual que ells. Aleshores fan l'ofensa al poble de Catalunya de creure que al cap de dos mesos d'haver votat un programa i una bandera de partit, del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquest poble canviaria de camisa com ells estan disposats a canviar-hi. No creuen en els ideals del poble, i aleshores es pensen que el poble de Catalunya és tan inculte i endarrerit, que va al darrere d'un home com a tal home, per pura idolatria, i és perquè no s'han acostat mai a aquest poble per escoltar el seu bleix. Si s'hi haguessin acostat, veurien que el poble que ha votat Macià i els homes que anaven amb Macià, no ha fet, no pas pel nom ni per l'aureòla d'honorats i de perseguits que els pogués envoltar a tots, sinó per les coses que deien, per l'ideal que defensaven, per la bandera que enarboraven; que sense aquelles coses, i sense aquell ideal, i sense aquella bandera, el poble que és molt més intel·ligent que molts dels dirigents de certs partits polítics — i proves n'ha donat — no hauria votat Macià encara que s'hagués presentat vestit de sant, ni cap dels homes de l'Esquerra Republicana que li feien costat encara que s'haguessin presentat vestits de màrtirs.

J. V.

Els morts pretenen fer el viu

Torpedejada aquella unitat catalana dels advocats, sembla que se n'inicia una altra. La d'ara es replega — qui ho havia de dir! —, al voltant de «La Vanguardia».

El diari del senyor Godó publicà abans d'ahir gairebé dues columnes atapeïdes de lletra cursiva, columnes plagades d'insidies contra els homes de l'esquerra. Nosaltres no hauríem contestat aquests atacs perquè creïem que a Barcelona, i tractant-se de «La Vanguardia», tothom sabia sobradament de que anava i quin és el criteri reaccionari i sometenista que inspira la mica de prosa amb que els redactors d'aquella casa omplen l'espai que queda entre les esqueles i els anuncis. Però heu-vos act que dos diaris catalans i catalanistes recullen amb fruïció la literatura de «La Vanguardia». «La Veu de Catalunya» en reproduïu un paràgraf en un entrefilet de primera pàgina. «La Publicitat» publica l'article sencer, encapçalat amb una nota, la qual diu que «editorial val la pena d'ésser meditat per tots els catalans».

Es grotesc que aquestes ràpides adhesions a l'editorial de «La Vanguardia» surtin precisament dels òrgans de dues agrupacions polítiques que estaven presents en el Consistori quan la mateixa mà que ha redactat l'editorial d'ara escriví un altre arti-

cle que es féu famós. Volem referir-nos a aquell «Hemos perdido una guerra», en el qual d'una manera cínica s'endossava la responsabilitat de l'Exposició damunt l'Ajuntament Berenguer, el qual estava integrat principalment per regidors de la Lliga i d'Acció Catalana.

Retriem el cas aquest, perquè és típic en el procedir de «La Vanguardia». Mentre l'Exposició se celebrava, les plomes dels redactors del diari no donaven l'abast en afalagar la vanitat de les autoritats dictatorials i en explicar fil per randa les més petites anades i vingudes dels Forondes, Vivers i companyia. Tant bon punt l'Exposició fou clausurada, i canviat el règim el poble s'adonà del magne i caríssim carnestoltes que havia estat el certamen, «La Vanguardia», amb un indigno procedir d'avantagista, carregà encarniçadament damunt l'Ajuntament hereu del dèficit exposicionista; quan el més elemental sentit moral havia d'aconsellar-li callar, car en el desastre hi tenia una gran part de culpa, per la seva actitud de domèstic i d'encensers dels usurpadors del poder. Però, què hi farem, si de qüestions de moral «La Vanguardia» no en sap res! En aquella casa només entenen del que es pot tarifar a tant la ratlla. I la moral, ara per ara, no és encara matèria d'anunci.

DE L'ESTRANGER

La crisi ministerial austriaca

La dimissió del Gabinet que presidia Ender, conseqüència de la fallida del «Kreditanstalt» ve a complicar encara més la situació política i financiera d'Àustria.

Per a mesurar les dificultats de la situació, cal tenir present que la crisi ha estat motivada per la decisió del ministre de l'Interior senyor Franz Winkler de no permetre que la garantia de l'Estat sigui aplicada al passiu del «Kreditanstalt». El ministre de l'Interior representava en el ministeri el partit agrari i aquest partit sosté l'actitud del seu representant. Els socialistes i els pangermanistes s'han manifestat també contraris a que l'Estat garanteixi la fallida del «Kreditanstalt».

En aquestes condicions, no es comprèn amb quins elements podrà formar-se una majoria capaç de formar i assegurar l'existència d'un ministeri.

La crisi ha esdevingut en el moment en què el ministre de Finances contraia un compromís amb els senyors Gannon i Robert Kindersley, delegats dels creditors americans i anglesos. Es tractava d'evitar que els creditors d'Àustria no retirassin llurs crèdits a curt termini, i sembla que el ministre de Finances senyor Juch ho havia aconseguit dels delegats americans i britànics a canvi d'acceptar les condicions imposades per aquests.

La convenció tenia per objecte disposar dels mitjans financers indisponibles per ajudar el «Kreditanstalt». Si el nou ministeri ha de complir aquest acord, trobarà els elements necessaris en els grups polítics i en el Parlament per aprovar-lo? Aquest punt és, probablement, la clau de la crisi austriaca.

J. O.

L'estat de la crisi austriaca

Ender demana poders extraordinaris

Vienna, 18. — S'ha creat una extraordinària situació política, deguda a les condicions que posa Herr Ender per acceptar l'encàrrec de formar Govern.

Herr Ender, el qual havia renunciat a formar Gabinet, ha manifestat avui que està disposat a acceptar l'encàrrec, amb tal que hom li doni poders dictatorials.

Es proposa prescindir del Parlament durant algun temps i mentrestant governar la nació amb un comitè integrat per representants dels diversos partits polítics. Espera que d'aquesta manera aconseguiria treure la nació austriaca de l'atascament en què es troba.

Els socialdemòcrates han demostrat llur més gran oposició a la constitució d'un Gabinet Ender. Hom creu, de totes maneres que s'encarregarà de la formació de Govern Herr Guertner, conegut per les seves simpaties a les esquerres, i hom creu que sota la seva presidència podria realitzar-se una cooperació entre cristians socials i socialdemòcrates. — Atlante.

SCHÖBER EXPOSA ALS AMBAXADORS LA CRÍTICA SITUACIÓ D'ÀUSTRIA

Vienna, 18. — El vice-canceller Schober ha rebut els ministres de la Gran Bretanya, de França i d'Itàlia, i els ha fet veure els perills que podria córrer Àustria si no se li concedia l'ajuda financiera que li ha estat promesa. — Atlante.

FRACASSA LA SOLUCIÓ ENDER

Vienna, 18. — El partit socialista democràtic s'ha negat a subscriure la concessió de Poders extraordinaris que havien estat demanat pel senyor Ender.

El president de la República s'esforça en constituir el nou Gabinet sobre noves bases. — Fabra.

Anuncieu a «L'Opinió»

Esquerra Republicana de Catalunya i Unió Socialista de Catalunya

CANDIDATURA per a Diputats de les Corts Constituents de la República

Barcelona-Ciutat

Francesc Macià i Llussà
Jaume Aguadé i Miró
Gabriel Alomar i Villalonga
Rafael Campalans i Puig
Josep Dencàs i Puigdollers
Ramon Franco i Bahamonde
Ventura Gassol i Rovira
Joan Lluhi i Vallescà
Joan Puig i Ferrer
Josep Riera i Puntí
Angel Samblancat i Salanova
Antoni M. Sbert i Massanet
Josep Terradellas i Joan
Antoni Xirau i Palau

Barcelona-Circumscripció

Amadeu Aragay i Daví
Josep Bordas de la Cuesta
Lluís Companys i Jover
Josep Grau i Jassans
Amadeu Hurtado i Miró
Domènec Palet i Barba
Carles Pi i Sunyer
Joan Selvas i Carner
Manuel Serra i Moret
Josep Sunyol i Garriga
Joan Ventosa i Roig
Josep Xirau i Palau

La candidatura per Barcelona-Circumscripció ha estat confeccionada per Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya, amb el concurs d'altres organitzacions autònomes.

ELS OCIS DE L'EXILIAT

per Grapa

—Escollí, senyor Anido. A cada creu hi vol un nom?
—Sí, sí, a cadascú el que sigui seu. Sinó, no tindria la consciència tranquilla.